

มงคลที่ ๓๔

ทำพระนิพพานให้แจ้ง

๓๐ ปีที่ รอคอย

นรชนเหล่าใด ประพฤติตนอยู่ในโอวาทที่ผู้รู้บอกแล้ว

นรชนเหล่านั้น จักถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

จุจพอคำทั้งหลาย ทำตามถ้อยคำของม้าวลาห

๓๐ ปีที่รอคอย

๑๖๖

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา คือ บุญกุศลที่เราได้ทำไว้อย่างดีแล้ว จะเป็นเครื่องสนับสนุน ให้เราได้บรรลุจุดประสงค์ของชีวิต เราจะเข้าถึงความเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี จะเข้าถึงความเป็นพระราชเจ้า เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือแม้ที่สุดเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ก็เพราะบุญนั่นเอง เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้เราได้บรรลุเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต คือ พระนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบทว่า

“อปฺปกา เต มนุสฺเสสุ	เย ชนา ปารคามิโน
อถายํ อิตรา ปชา	ติรเมวานุธาวติ
เย จ โข สมมทกฺขาเต	ธมฺเม ธมฺมานุตฺติโน
เต ชนา ปารเมสฺสนติ	มจฺจุธะยํ สุตฺตตรํ

บรรดามนุษย์ในโลกนี้ บุคคลผู้ถึงฝั่งมีจำนวนน้อย ส่วนหมู่นักต้อนอกนี้ เเลาะไปตามฝั่งอย่างเดียว ก็บุคคลเหล่านั้น ประพฤติสมควรแก่ธรรมที่เรากล่าวชอบแล้ว บุคคลเหล่านั้น ข้ามพ้นบ่วงแห่งมารที่ข้ามได้โดยยาก ก็จักถึงฝั่ง คือ นิพพาน”

อายตณนิพพาน เป็นธรรมที่ละเอียดลึกซึ้ง ต้องเป็นผู้ที่มี

๓๐ ปีที่รอคอย

๑๖๗

ใจหยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แล้วเท่านั้น จึงจะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง ปัจจุบันนี้แม้หลายท่านจะมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับเรื่อง นิพพาน แต่ไม่ว่าจะมีความเข้าใจอย่างไร อายตณนิพพานซึ่งเป็นเครื่องรองรับพระนิพพานก็มีอยู่ พระนิพพาน หรือธรรมกายของพระพุทธเจ้าก็ยังคงมีอยู่เป็นอมตะ และเป็นบรมสุขที่เที่ยงแท้ถาวร ซึ่งผู้รู้ทั้งหลายกล่าวว่า พระนิพพานเป็นเยี่ยม

การไปสู่อายตณนิพพาน เป็นวิสัยของผู้มีใจหยุดที่ละเอียดมาก พระพุทธองค์จึงตรัสว่า ผู้ไปถึงฝั่งแห่งพระนิพพานมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่ยังไปไม่ถึง เพราะมัวติดอยู่ในกามคุณทั้ง ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ดังนั้น เราจึงไม่ควรเสียเวลามากเกินไป ควรจะลงมือปฏิบัติ พิสูจน์ด้วยตนเอง เพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงเช่นเดียวกับผู้รู้ทั้งหลาย

*ในสมัยหนึ่ง มีพระมหาเถระชื่อ พระมหาสิวะ เป็นพระที่มีชื่อเสียงทางด้านปริยัติธรรมมาก ท่านมีปัญญาแตกฉานในพระไตรปิฎก จนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระอาจารย์ใหญ่ สั่งสอนธรรมะให้กับพระภิกษุสามเณร เป็นจำนวนถึง ๓๐,๐๐๐ รูปด้วยกัน เมื่อพระภิกษุสามเณรศึกษาปริยัติธรรมจากท่านแล้ว

๓๐ ปีที่รอคอย

๑๖๘

ก็กราบลาไปปฏิบัติกัมมัฏฐาน ทำสมถวิปัสสนา จนได้สำเร็จ เป็นพระอรหันต์กันมากมาย

มีศิษย์ของท่านองค์หนึ่ง เมื่อได้บรรลอรหัตผลแล้ว ก็ระลึกถึงคุณของพระอาจารย์จึงตรวจดูว่าอาจารย์ได้บรรลอรหัตผล ขึ้นไหนแล้ว ก็ทราบวาท่านยังเป็นปุถุชนอยู่ จะหาคุณวิเศษ ลักอย่างหนึ่งก็ไม่มี เพราะมัวแต่สอนปริยัติธรรม แต่ไม่ยอม ลงมือปฏิบัติ แม้จะมีความรู้มากมายก่ายกอง เชี่ยวชาญใน พระไตรปิฎก แต่ยังไม่ได้รับรสแห่งพระธรรมที่แท้จริงว่าเป็น อย่างไร พระอรหันต์ผู้เป็นศิษย์ จึงคิดจะช่วยสงเคราะห์ พระอาจารย์

เย็นวันหนึ่ง ท่านได้เหาะไปยังกุฏิของพระมหาเถระ ทำเป็นว่าจะไปขอเรียนอนุโมทนาคาถา พระมหาเถระจำคิษย์ ไม่ได้เนื่องจากท่านมีลูกศิษย์มาก จึงปฏิเสธว่า “ตนไม่มีเวลาว่าง เพราะต้องไปสอนพระไตรปิฎกทุกวัน” พระอรหันต์จึงเตือนสติ พระอาจารย์ว่า

“ท่านอาจารย์ผู้ว่างเปล่า อย่าทำตนเป็นผู้ไม่ว่างอยู่เลย ท่านไม่รู้ตัวหรือวาทขณะนี้ท่านเป็นผู้ที่ประมาทแล้ว ตัวของท่าน เป็นเสมือนแผ่นกระดานสำหรับให้คนทั้งหลายเดินข้ามไป ท่าน เป็นที่พึ่งให้แก่คนอื่นก็จริงอยู่ แต่ท่านไม่สามารถเป็นที่พึ่งให้กับ

๓๐ ปี ที่ รอคอย

๑๖๕

ตนเองได้ แล้วจะมีประโยชน์อะไร ท่านได้แต่สอนคนอื่น ไม่ได้สอนตนเองเลย แม้ท่านจะตกแต่งงานในพระไตรปิฎก แต่ถ้าไม่นำความรู้ที่ศึกษามาปฏิบัติแล้ว ท่านก็จะไม่พ้นจากอบายภูมิแน่นอน”

เมื่อพระอรหันต์เตือนสติให้อาจารย์ได้สำนึกแล้ว ก็เหาะขึ้นสู่อากาศ ต่อหน้าพระอาจารย์ พระมหาเถระคิดว่าตนเองเป็นผู้ทรงพระไตรปิฎก สอนให้ผู้อื่นได้บรรลุธรรมมากมาย ถ้าตั้งใจลงมือปฏิบัติคงไม่เกิน ๓ วัน ก็จะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์อย่างง่ายดาย

ก่อนเข้าพรรษา ๓ วัน ท่านได้เดินทางเข้าไปในป่าใหญ่ เพื่อแสวงหาสถานที่ที่เหมาะสมแก่การปฏิบัติธรรม ได้ปิดกวาดสถานที่ ให้น้ำอยู่แล้วเริ่มบำเพ็ญภาวนาตามหลักปรีชาที่เคยศึกษามา หนึ่งวันผ่านไป ใจก็ยังไม่รวม สองวันผ่านไปก็แล้ว สามวันล่วงเลยไปอย่างรวดเร็ว แม้จะใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวด แต่ก็ไม่สามารถทำจิตให้หยุดนิ่งได้

ท่านเกิดมานะขึ้นในใจว่า “ลูกศิษย์ของเราต่างบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์กันมากมายตัวเราเป็นถึงพระอาจารย์ใหญ่ ทำไมจะทำไม่ได้” จึงอธิษฐานพรรษาอยู่ในป่าแต่ผู้เดียว ทำสมาธิเจริญภาวนาตลอดทั้งวันทั้งคืน แม้เวลาจะผ่านไป ๑ เดือน ๒ เดือน จนครบไตรมาส ออกพรรษาแล้ว ก็ยังไม่บรรลุ ท่านจึงเพิ่ม

๓๐ ปีที่รอคอย

๑๗๐

ความวิริยอุตสาหะด้วยการบำเพ็ญตบะอย่างแรงกล้า อธิษฐาน
จิตไม่นอน จนกว่าจะเป็นพระอรหันต์

กาลเวลาได้ผ่านไป จาก ๓ เดือนเป็น ๓ ปี จนกระทั่ง
ล่วงเลยมาถึง ๓๐ ปี นักบวชวัยชราผู้ปรารถนาความเพียรอย่าง
อุกฤษฏ์ ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมอะไรเลย ในคืนหนึ่ง ท่านได้รำพึง
รำพันน้อยใจในโชคชะตาของตนเอง รู้สึกเสียใจจนมีอาจะกลั้น
น้ำตาไว้ได้ จึงร้องไห้คร่ำครวญอย่างน่าสงสารและในทีโกลั้นนั้น
ได้มีหญิงสาวคนหนึ่งมายืนร้องไห้อยู่ ท่านจึงเข้าไปถามด้วย
ความห่วงใย

หญิงสาวได้บอกกับพระมหาเถระว่า “ตนเป็นเทพธิดา
อาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้มานาน ได้เห็นพระมหาเถระปรารถนาความ
เพียร จึงเกิดความเลื่อมใส ปรารถนาจะบรรลุคุณวิเศษบ้าง
เห็นท่านร้องไห้จึงร้องไห้ตาม เพื่อว่าจะได้บรรลุธรรมตามท่าน
ไปด้วย”

พระมหาเถระเป็นผู้มีปัญญาทราบว่เทพธิดามาเตือนสติ
ท่านจึงกลับมาพิจารณาตนเอง ทบทวนวิธีการปฏิบัติ ที่ถูกต้อง
อีกครั้งหนึ่ง และในคืนนั้น ท่านได้นั่งทำภาวนาด้วยใจที่สงบ
เยือกเย็น จิตใจผ่องแผ้ว อารมณ์ดี อารมณ์สบายกว่าทุกๆ วัน
ในที่สุดได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ

๓๐ ปีที่รอคอย

๑๗๑

ทั้งปวง

เราจะเห็นว่า การจะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะนั้น จะต้องลงมือปฏิบัติอย่างเดียวเท่านั้น จะมัวร้องไห้ หรืออ้อนวอนอย่างไร ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมได้ หรือแม้จะมีความรู้ในทางทฤษฎี หรือปริยัติธรรมมากมายเพียงใด แต่ก็ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันว่าจะช่วยให้เราพ้นทุกข์ได้ ดังนั้น การปฏิบัติธรรมให้ถูกต้องตามพุทธวิธี จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ดังนั้น การศึกษาทั้งทางด้านปริยัติและปฏิบัติ จึงเป็นสิ่งที่จะต้องศึกษาควบคู่กันไป เพื่อให้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะการศึกษาและการถ่ายทอดความรู้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ เป็นการรักษาพระพุทธศาสนา ให้คงอยู่ต่อไปได้ยาวนาน

พระภิกษุสามเณรทั่วประเทศ มีความตั้งใจที่จะศึกษาพระธรรมวินัย ให้ถึงพร้อมทั้ง ๓ ป. คือ ปริยัติ ปฏิบัติและปฏิเวธ รวมทั้งศึกษาวิชาทางโลกเพิ่มเติมด้วย ที่เรียกว่าปริยัติสามัญ เพื่อให้ความรู้แตกฉานทั้งทางโลกและทางธรรม เนื่องจากท่านขัดสนด้านทุนทรัพย์ แต่เปี่ยมด้วยอริยทรัพย์ภายใน พรั่งพร้อมด้วยบุญบารมี เราจึงน่าจะให้การสนับสนุน เพราะท่าน

๓๐ ปีที่รอคอย

๑๓๒

เป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา เป็นทั้งอายุพระศาสนา และเป็นเนืองนาบุญของโลก

หลวงพ่อบุญเห็นความสำคัญของงานพระพุทธศาสนาตรงนี้ จึงตั้งใจถวายทุนการศึกษา แก่พระภิกษุสามเณรทั่วประเทศ โดยนิมนต์พระภิกษุสามเณรจากทั่วประเทศ อย่างน้อยก็ ๕๐,๐๐๐ รูปขึ้นไป ถ้าท่านไม่ติดขัดอะไร ก็จะมากขึ้นเป็นเรือนแสน เพื่อมารับทุนการศึกษาใน “วันคุ้มครองโลก”

วันคุ้มครองโลก ตรงกับวันที่ ๒๒ เมษายน ของทุกปีทั่วโลกได้กำหนดขึ้น เพื่อร่วมมือกันปรับปรุงโลกนี้ ให้กลับคืนสู่ความบริสุทธิ์ เนื่องจากปัจจุบัน โลกถูกกระแสนิเวศรอบงำ ทำให้มนุษย์มีความคิด คำพูดและการกระทำที่ไม่ค่อยบริสุทธิ์ ความไม่บริสุทธิ์ทำให้โลกเสื่อมลง แต่ถ้าทุกคนมีจิตใจที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ จะทำให้โลกเจริญขึ้น เพราะโลกจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับใจของเราทุกคน

